Poemele luminii
1919

* EU NU STRIVESC COROLA DE MINUNI A LUMII

Eu nu strivesc corola de minuni a lumii
şi nu ucid
cu mintea tainele, ce le-ntâlnesc
în calea mea
în flori, în ochi, pe buze ori morminte.
Lumina altora
sugrumă vraja nepătrunsului ascuns
în adâncimi de întuneric,
dar eu,
eu cu lumina mea sporesc a lumii taină --
si-ntocmai cum cu razele ei albe luna
nu micşorează, ci tremurătoare
măreşte şi mai tare taina nopţii,
aşa îmbogăţesc şi eu întunecata zare
cu largi fiori de sfânt mister
şi tot ce-i nenţeles
se schimbă-n nenţelesuri şi mai mari
sub ochii mei --
căci eu iubesc
şi flori şi ochi şi buze şi morminte.
[1919]

* LUMINA

Lumina ce-o simt
năvălindu-mi în piept când te văd
oare nu e un strop din lumina
creată în ziua dintâi,
din lumina aceea-nsetată adânc de viaţă?

Poemele luminii
1919

* EU NU STRIVESC COROLA DE MINUNI A LUMII

Eu nu strivesc corola de minuni a lumii
şi nu ucid
cu mintea tainele, ce le-ntâlnesc
în calea mea
în flori, în ochi, pe buze ori morminte.
Lumina altora
sugrumă vraja nepătrunsului ascuns
în adâncimi de întuneric,
dar eu,
eu cu lumina mea sporesc a lumii taină --
si-ntocmai cum cu razele ei albe luna
nu micşorează, ci tremurătoare
măreşte şi mai tare taina nopţii,
aşa îmbogăţesc şi eu întunecata zare
cu largi fiori de sfânt mister
şi tot ce-i nenţeles
se schimbă-n nenţelesuri şi mai mari
sub ochii mei --
căci eu iubesc
şi flori şi ochi şi buze şi morminte.
[1919]

* LUMINA

Lumina ce-o simt
năvălindu-mi în piept când te văd
oare nu e un strop din lumina
creată în ziua dintâi,
din lumina aceea-nsetată adânc de viaţă?

Nimicul zăcea-n agonie,
când singur plutea-n întuneric şi dat-a
un semn Nepătrunsul:
"Să fie lumină!"

O mare
si-un vifor nebun de lumină
făcutu-s-a-n clipă:
o sete era de păcate, de doruri, de-avânturi, de patimi,
o sete de lume si soare.

Dar unde-a pierit orbitoarea
lumină de-atunci -- cine ştie?

Lumina ce-o simt năvălindu-mi
în piept când te văd -- minunato,
e poate că ultimul strop
din lumina creată în ziua dintâi.
[1919)

* VREAU SĂ JOC!

O, vreau să joc, cum niciodată n-am jucat!
Să nu se simtă Dumnezeu
în mine
un rob în temniţă - încătuşat.
Pământule, dă-mi aripi:
săgeată vreau să fiu, să spintec
nemărginirea,
să nu mai văd în preajmă decât cer,
deasupra cer,
şi cer sub mine--
şi-aprins în valuri de lumină
să joc
străfulgerat de-avânturi nemaipomenite
ca să răsufle liber Dumnezeu în mine,
să nu cârtească:
"Sunt rob în temniţă!"
[1919)

* PĂMÂNTUL

Pe spate ne-am întins în iarbă: tu şi eu.
Văzduh topit ca ceara-n arşiţa de soare
curgea de-a lungul peste mirişti ca un râu.
Tăcere-apăsătoare stăpânea pământul
şi-o întrebare mi-a căzut în suflet până-n fund.

N-avea să-mi spună
nimic pământul? Tot pământu-acesta
neîndurător de larg şi-ucigător de mut,
nimic?

Ca să-l aud mai bine mi-am lipit
de glii urechea - îndoielnic şi supus-
şi pe sub glii ţi-am auzit
a inimei bătaie zgomotoasă.

Pământul răspundea.
[1919]

* GORUNUL

În limpezi depărtări aud din pieptul unui turn
cum bate ca o inimă un clopot
şi-n zvonuri dulci
îmi pare
că stropi de linişte îmi curg prin vine, nu de sânge.
Gorunule din margine de codru,
de ce mă-nvinge
cu aripi moi atâta pace
când zac în umbra ta
şi mă dezmierzi cu frunza-ţi jucăuşă?

O, cine ştie? - Poate că
din trunchiul tău îmi vor ciopli
 nu peste mult sicriul,
şi liniştea
ce voi gusta-o între scândurile lui
o simt pesemne de acum:
o simt cum frunza to mi-o picură în suflet --
si mut
ascult cum creşte-n trupul tău sicriul,
sicriul meu,
cu fiecare clipă care trece,
gorunule din margine de codru.
[1919]

* MUGURII

Un vânt de seară
aprins sărută cerul la apus
şi-i scoate ruji de sânge pe obraji.
Trântit în iarbă rup cu dinţii --
gândind aiurea -- mugurii
unui vlăstar primăvăratic.

Îmi zic: "Din rnuguri
amari înfloresc potire grele de nectar"
 şi cald din temelii tresar
de-amarul tinerelor mete patimi.
[1919]

* DIN PĂRUL TĂU

Înţelepciunea unui mag mi-a povestit odată
de-un văl grin care nu putem străbate cu privirea,
păinjeniş ce-ascunde pretutindeni firea,
de nu vedem nimic din ce-i aievea.

Şi-acum, când tu-mi îneci obrajii, ochii

în părul tău,
eu, ameţit de valurile-i negre şi bogate,
visez
că vălul ce preface în mister
tot largul lurnii e urzit
din părul tău --
şi strig,
şi strig,
si-ntâia oară simt
întreaga vrajă ce-a cuprins-o magul
în povestea lui. [1919]

* LA MARE

Viţe roşii,
viţe verzi sugrumă casele-n lăstari sălbatici
şi vânjoşi - -asemenea unor polipi ce-şi
strâng în braţe prada.
Soarele în răsărit - de sânge-şi spală-n mare
lăncile, cu care a ucis în goană noaptea
ca pe-o fiară.
 Eu
stau pe ţărm şi -- sufletul mi-a dus de-acasă.
  S-a pierdut pe-o cărăruie-n nesfârşit şi nu-şi găseşte
drumul înapoi.
[1919]

* NOI ŞI PÂMÂNTUL

Atâtea stele cad în noaptea asta.
Demonul nopţii ţine parcă-n mâni pământul
şi suflă peste el scântei ca peste-o iască
năprasnic să-1 aprindă.
În noaptea asta-n care cad
atâtea stele, tânărul tău trup

de vrăjitoare-mi arde-n braţe
ca-n flacările unui rug.
Nebun,
ca nişte limbi de foc eu braţele-mi întind,
ca să-ţi topesc zăpada urnerilor goi,
şi ca să-ţi sorb, flămând să-ţi mistui
puterea, sângele, mândria, primăvara, totul.
In zori când ziua va aprinde noaptea,
când scrumul nopţii o să piară dus
de-un vânt spre-apus,
în zori de zi aş urea să fim şi noi
cenuşă,
noi şi -- pământul.
(1919]

* LINISTE

Atâta linişte-i în jur de-mi pare că aud,
cum se izbesc de geamuri razele de lună.
În piept
mi s-a trezit un glas străin
şi-un cântec cântă-n mine-un dor ce nu-i al meu.
Se spune că strămoşi cari au murit fără de vreme,
cu sânge tânăr încă-n vine,
cu patimi mari în sânge,
cu soare viu în patimi,
vin ,
vin să-şi trăiască mai departe în noi
viata netrăită.
Atâta linişte-i în jur de-mi pare că aud
cum se izbesc de geamuri razele de lună.

O, cine ştie -- suflete,-n ce piept îţi vei cânta
şi tu odată peste veacuri
pe coarde dulci de linişte,
pe harfă de-ntuneric -- dorul sugrumat
şi frânta bucurie de viaţă? Cine ştie? Cine ştie?

[1919]

* FRUMOASE MÂNI

Presimt:
 frumoase mâni, cum îmi cuprindeţi astăzi cu
căldura voastră capul plin de visuri,
aşa îmi veţi ţinea odată
şi urna cu cenuşa mea.
Visez:
 frumoase mâni, când buze calde-mi vor sufla
în vânt cenuşa,
ce-o s-o ţineţi în pălmi ca-ntr-un potir,
veţi fi ca nişte flori,
din care boarea-mprăştie -- polenul.

Şi plâng:
veţi fi încă aşa de tinere atunci, frumoase mâni.
[1919]

* LACRIMILE

Când izgonit din cuibul veşniciei
 întâiul om
trecea uimit şi-ngândurat prin codri ori pe câmpuri,
îl chinuiau mustrându-l
lumina, zarea, norii -- şi din orice floare
îl săgeta c-o amintire paradisul --
Şi omul cel dintâi, pribeagul, nu ştia să plângă.
Odată, istovit de-albastrul prea senin
al primăverii,
cu suflet de copil întâiul om
căzu cu faţa-n pulberea pământului:
"Stăpâne, ia-mi vederea,
ori dacă-ţi stă-n putinţă împăinjeneşte-mi ochii
c-un giulgiu,
să nu mai văd
nici flori, nici cer, nici zâmbetele Evei şi nici nori,
 căci, vezi -- lumina lor mă doare".
Şi-atuncea Milostivul într-o clipă de-ndurare

 îi dete -- lacrimile.
(1919)

* MI-AŞTEPT AMURGUL

În bolta înstelată-mi scald privirea--
şi ştiu că şi eu port
în suflet stele multe, multe
 şi căi lactee,
minunile-ntunericului.
Dar nu le văd,
am prea mult soare-n mine
de-aceea nu le văd.
Aştept să îmi apună ziua
şi zarea mea pleoapa să-şi închidă,
mi-aştept amurgul, noaptea şi durerea,
să mi se-ntunece tot cerul
şi să răsară-n mine stelele,
stelele mele,
pe care încă niciodată
 nu le-am văzut.
[1919)

* DAR MUNŢII -- UNDE-S?

Din straşina curat-a veşniciei
cad clipele ca picurii de ploaie.
Ascult şi sufletul îşi zice,

Eu am crescut hrănit de taina lumii
şi drumul meu îl ţine soarta-n palme,
nemărginirea sărutatu-m-a pe frunte
şi-n pieptu-mi larg
credinţa mea o sorb puternică din soare.

Din straşina carat-a veşniciei
cad clipele ca picurii de ploaie.
Ascult si sufletul se-ntreabă:

Dar muntii -- unde-s? Muntii
pe cari să-i mut din cale cu credinţa mea?
Nu-i văd,
îi vreau, îi strig şi -- nu-s!
[1919]

* FIORUL

E moartea-atunci la căpătâiul meu?
În miez de noapte,
când luna-şi varsă peste mine aiurita ei privire,
când zbor de lilieci
pe fruntea-i de-ntuneric imi sărută geamul,
simt câteodată un fior
din creştet străbătându-mi trupul,
întocrnai ca şi cum mâni reci
mi s-ar juca în păr cu degete de gheaţă.

E moartea-atunci la căpătâiul meu?
Şi în lamina lumii
îmi numără ea oare firele cărunte?
[1919]

* NU-MI PRESIMŢI?

Nu-mi presimţi to nebunia când auzi
cum murmură viata-n mine
ca un izvor
năvalnic într-o peşteră răsunătoare?
Nu-mi presimţi văpaia când în braţe
îmi tremuri ca un picur
de rouă-îmbrăţişat
de raze de lumină?

Nu-mi presimţi iubirea când privesc
cu patimă-n prăpastia din tine
şi-ţi zic:
O, niciodată n-am văzut pe Dumnezeu
mai mare!?
[1919]

* LUMINA RAIULUI

Spre soare râd!
Eu nu-mi am inima în cap,
nici creieri n-am în inimă.
Sunt beat de lume şi-s păgân!
Dar oare ar rodi-n ogorul meu
atâta râs făr' de căldura răului?
Şi-ar înflori pe buza ta atâta vrajă,
de n-ai fi frământată,
Sfânto,
de voluptatea-ascunsă a păcatului?
Ca un eretic stau pe gânduri şi mă-ntreb:
De unde-şi are raiul --
lumina?- - Ştiu: Îl luminează iadul
cu flacările lui !
[1919]

* SCOICA

C-un zâmbet îndrăzneţ privesc în mine
şi inima
mi-o prind în mână. Tremurând
îmi strâng comoara la ureche şi ascult.
Îmi pare
că ţin în mâni o scoică
în care

prelung şi neînţeles
răsună zvonul unei mări necunoscute.

O, voi ajunge, voi ajunge
vreodat' pe malul
acelei mări, pe care azi
o simt,
dar nu o văd?
[1919)

* TREI FEŢE

Copilul râde:
"Înţelepciunea şi iubirea mea a jocul!
" Tânărul cântă:
"Jocul şi-nţelepciunea mea-i iubirea!
" Bătrânul tace:
"Iubirea şi jocul meu e-nţelepciunea!"
[1919]

* MARTIE

Din caier încâlcit de nouri
toarce vântul
fire lungi de ploaie.
Fluşturatici fulgi de nea
s-ar aşeza-n noroi,
dar cum li-e silă --
se ridică iar
şi zboară să-şi găsească
cuib pe rarnuri.
Vânt şi-i frig --
iar mugurii
prea lacomi de lumină
îşi zgulesc acum
urechile în guler.
[1919]

* CRESC AMINTIRILE

Într-un amurg, sunt ani de-atunci,mi-am zgâriat
stăruitor
în scoarta unui arbor- - numele --
cu slove mici, stângace şi subţiri.
 Azi am văzut din întâmplare
cum slovele-au crescut din cale-afară --uriaşe.

Aşa îţi tai şi tu copilo numele
 în inima-mi supusă
rnărunt, mărunt, ca un ştrengar.
Şi după ani
şi ani de zile-1 vei găsi
cu slove-adânci şi uriaşe.
[1919]

* EVA

Când şarpele întinse Evei mărul, îi vorbi
c-un glas ce răsuna
de printre frunze ca un clopoţel de-argint.
 Dar s-a-ntâmplat că-i mai şopti apoi
si ceva în ureche
încet, nespus de-ncet,
ceva ce nu se spune în scripturi.

Nici Dumnezeu n-a auzit ce i-a şoptit anume,
cu toate că a ascultat şi el.
Şi Eva n-a voit s-o spună nici lui
Adam.

De-atunci femeia-ascunde sub pleoape-o taină
şi-şi mişcă geana parc-ar zice
că ea ştie ceva
ce noi nu ştim,
ce nimenea nu ştie,

nici Dumnezeu chiar.
[1919]

* VISĂTORUL

Spânzurat de aer printre ramuri
se frământă în mătasa-i
un paianjen.
Raza lunii
l-a trezit din somn.
Ce se zbate? A visat că
raza lunii-i fir de-al lui şi
cearc-acuma să se urce
până-n ceruri, sus, pe-o rază.
Se tot zbate îndrăznetul
şi s-azvârle.
Şi mi-e teamă
c-o să cadă -- visătorul.
(1919]

* VESIVICUL

Nedumirit îl cauţi şi dibuind în întuneric
i-adulmeci urma-n tine ori în slava lumii,
avântul îl presimte-n zilele de mâne
şi-n nopţile ce-au fost găseşte-1 resignarea.

Un văl de nepătruns ascunde veşnicul în beznă.
Nu-1 vede nimeni, nimeni--
şi totuşi află-1 fiecare,
aşa cum eu îţi aflu buzele pe întuneric,
iubita mea, în miez de noapte, când şoptim
în taină vorbe mari despre-nţelesul vieţii.
[1919]

* IZVORUL NOPTII

Frumoaso,
ţi-s ochii-aşa de negri încât seara
când stau culcat cu capu-n poala ta
îmi pare
că ochii tăi, adâncii, sunt izvorul
din care tainic curge noaptea peste văi
şi peste munţi şi peste şesuri,
acoperind pământul
c-o mare de-ntuneric.
Aşa-s de negri ochii tăi,
lumina mea.

[1919]

* GHIMPII

Eram copil. Mi-aduc aminte, culegeam
odată trandafiri sălbatici.
Aveau atâţia ghimpi,
dar n-am voit să-i rup.
Credeam că-s /- muguri,
şi-au să înflorească.

Te-am întâlnit apoi pe tine. O, câţi ghimpi,
câţi ghimpi aveai,
dar n-am voit să to despoi --
credeam c-o să-nflorească.

Azi toate astea-mi trec
pe dinainte şi zâmbesc. Zâmbesc
şi hoinăresc prin văi
zburdalnic în bătaia vântului. Eram copil.
[1919]

* INIMA

O, inima! Mărturisiri afunde and în ea.
Uimit eu mintea mi-o ascot
şi-n înţelesuri mari

zvâcnirea i-o destram.

O, inima:
nebună, când se zbate-n joc sălbatic,
atunci,
atunci îmi spune că din lutul ei
a fost făcut pe vremuri vasul
în care Prometeu a coborât din cer
aprinsul jar ce 1-a furat din vatra zeilor,
în timp ce zorile se ridicau peste Olimp
şi-şi ascundeau în poală stelele
ca un zgârcit comoara sa de aur.

O, inima: când para ea şi-o năbuşeşte
c-un giulgiu de liruşte,
atunci îmi cântă
că lutul ei a fost odată un potir de lotus,
în care a căzut o lacrimă curată ca lumina
din ochii celui dintâi sfânt şi mare visător
care-a simţit îmbrăţişarea veşniciei
şi straniul fior
al înţelesului ce stăpâneşte deopotrivă
apusul, răsăritul, cerul, marea.

O, inima: amurguri când se lasă grele peste ea,
aud cum tainic îmi şopteşte

că ea a lute-n care-odinioară pe Golgota
s-a scurs şiroaie sângele din trupul lui Isus,
când ghimpii îl muşcau cu nişte ochi de farisei.

O, inima: când pieptul ea mi-1 spurge
cu bătăi de plumb,
atunci imi strigă îndrăzneaţă
că peste veacuri lungi şi goale şi pustii,
când Dumnezeu se va-ndemna
să fac-o altă lume
si-o omenire
din neamuri mari de zei,

Stăpânul bun va plămădi atunci din lutul ei
 pe noul Adam.

[1919]

* STALACTITA

Tăcerea mi-este duhul
şi-ncremenit cum stau şi paşnic
ca un ascet de piatră,
îmi pare
că sunt o stalactită într-o grotă uriaşă,
în care cerul este bolta.
Lin,
 lin,
 lin -- picuri de lumină
şi stropi de pace --cad necontenit
din cer
şi împietresc -- în mine.
[1919]

* SUS

Pe-un pisc.
Sus. Numai noi doi.
Aşa: când sunt cu tine
mă simt nespus de-aproape
de cer.
Aşa de-aproape,
de-mi pare că de ţi-aş striga
în zare - numele
i-aş auzi ecoul
răsfrânt de bolta cerului.
Numai noi doi.
Sus.

[1919]

* NOAPTE

Pe lună, când ne scapără-n argintul nopţii
pocalele de vin ca nişte ochi de fiară,
cu un surâs ameţitor tu-mi răscoleşti
tot furnicarul de porniri,
cari nu-şi mai afl-apoi odihna.
Sub ocrotirea limpede a zării
biruitoare mă priveşti
şi-n ochii mei te oglindeşti
strălucitoare, mândră şi păgână.
Iar eu încet, nespus de-ncet
pleoapele-mi închid,
îmbrăţişând cu ele tainic
icoana ta din ochii mei,
surâsul tău, iubirea şi lamina ta -
pe lună, când ne scapără-n argintul nopţii
pocalele de vin ca nişte ochi de fiară.
[1919]

* LEGENDĂ

Strălucitoare-n poarta raiului
sta Eva.
Privea cum ranele amurgului se vindecau pe boltă
şi visătoare
muşca din mărul
ce i 1-a-ntins ispita şarpelui.
Fără de veste
un sâmbure i-ajunse între dinţi din fructul blestemat.
Pe gânduri dusă Eva î1 suflă în vânt,
iar sâmburele se pierdu-n ţărână, unde încolţi.
Un măr crescu acolo - şi altii îl urmară
prin lungul şir de veacuri.
Şi trunchiul aspru şi vânjos al unuia din ei
a fost acela
din care fariseii meşteri
ciopliră crucea lui Isus.
Oh, sâmburele negru aruncat în vânt

de dinţii albi ai Evei.
[1919]

* PRIMĂVARĂ

Visător cu degetele-i lungi pătrunde vântul
printre ramuri şi pe fire de paianjen
cântă bietul ca pe-o harfă.

Albi pe fruntea ta-şi deschid subţirile pleoape
trandafirii,
fragezi ca fiorii unor tăinuite presimţiri,
tremurând de neastâmpărul ce-ţi joacă
viu şi cald în vine.

Lacomi şi flămânzi îmi strigă ochii,
veşnic nesătui ei strigă
după ochii tăi - scăpărătorii -
cari de luminoşi ce-ţi sunt, copilo,
nu văd niciodată umbre.

[1919]

* DORUL

Setos îţi beau mireasma şi-ţi cuprind obrajii
cu palmele-amândouă, cum cuprinzi
în suflet o minune.
Ne arde-apropierea, ochi în ochi cum stăm.
Şi totuşi tu-mi şopteşti: "Mi-aşa de dor de tine"'
Aşa de tainic tu mi-o spui şi dornic, parc-aş fi
pribeag pe-un alt pământ.

Femeie,
ce mare porţi în inimă şi cine eşti?
Mai cântă-mi înc-o dată dorul tău,

să te ascult
şi clipele să-mi pară nişte muguri plini,
din care înfloresc aievea - veşnicii.
[1919)

* VEI PLÂNGE MULT ORI VEI ZÂMBI?

Eu
nu mă căiesc
c-am adunat în suflet şi noroi -
dar mă gândesc la tine.
Cu gheare de lumină
o dimineaţă-ţi va ucide-odată visul
că sufletul mi-aşa curat
cum gândul tău îl vrea,
cum inima iubirii tale-1 crede.
Vei plânge mult atunci ori vei ierta?
Vei plânge mult ori vei zâmbi
de razele acelei dimineţi,
în care eu ţi-oi zice fără umbră de căinţă:
"Nu ştii
că numa-n lacuri cu noroi în fund cresc nuferi?"
[1919]

* PAX MAGNA

De ce-n aprinse dimineţi de vară
mă simt un picur de dumnezeire pe pământ
şi-ngenunchez în faţa mea ca-n faţa unui idol?
De ce-ntr-o mare de lumină mi se-neacă eul
ca para unei facle în văpaia zilei?

De ce în nopţi adânci de iarnă,
când sori îndepărtaţi s-aprind pe cer
şi ochi de lupi prădalnici pe pământ,
un glas îmi strigă ascuţit din întuneric
că dracul nicăiri nu râde mai acasă
ca-n pieptul meu?

Pesemne - învrăjbiţi
de-o veşnicie Dumnezeu şi cu Satana
au înţeles că e mai mare fiecare
dacă-şi întind de pace mâna. Şi s-au împăcat
în mine: împreună picuratu-mi-au în suflet
credinţa şi iubirea şi-ndoiala şi minciuna.

Lumina şi păcatul
îmbrăţişându-se s-au înfrăţit în mine-ntâia oară
de la-nceputul lumii, de când îngerii
strivesc cu ură şarpele cu solzii de ispită,
de când cu ochii de otravă şarpele pândeşte
călcâiul adevărului să-1 muşte-nveninându-1.
[1919]

* MELANCOLIE

Un vânt răzleţ îşi şterge lacrimile reci
pe geamuri. Plouă.
Tristeţi nedesluşite-mi vin, dar toată
durerea
ce-o simt n-o simt în mine,
în inimă,
în piept,
ci-n picurii de ploaie care curg.
Şi altoită pe fiinţa mea imensa lume
cu toamna şi cu seara ei
mă doare ca o rană.
Spre munţi trec nori cu ugerele pline.
Şi plouă.
[1919]

* O TOAMNĂ VA VENI

O toamnă va veni cândva târziu,
când tu iubito-mi vei cuprinde gâtul tremurând
şi strâns vei atârna de mine cum atârnă o cunună
de flori uscate
de stâlpul alb de marmoră al unei cripte.

O toamnă va veni şi-o să-ţi despoaie
de primăvară trupul, fruntea, nopţile şi dorul
şi-ţi va răpi petalele şi zorile
lăsându-ţi doar amurgurile grele şi pustii.

O toamnă va veni şi, maşteră,
din toate florile ce le-ai avut vreodată
numai pe-acelea n-o să ţi le ia
ce-o să le-aşterni peste mormânturile tuturor
acelora care se duc pe veci
cu primăvara ta.
[1919]

* STELELOR

C-o mare de îndemnuri şi de oarbe năzuinţi
în mine
mă-nchin luminii voastre, stelelor,
şi flacări de-adorare
îmi ard în ochi, ca-n nişte candele de jertfă.
Fiori ce vin din ţara voastră îmi sărută
cu buze reci de gheaţă trupul
şi-nmărmurit vă-ntreb:
spre care lumi vă duceţi şi spre ce abisuri?
Pribeag cum sunt,
mă simt azi cel mai singuratic suflet
şi străbătut de-avânt alerg, dar nu ştiu - unde.
Un singur gând mi-e rază şi putere:
o, stelelor, nici voi n-aveţi
în drumul vostru nici o ţintă,
dar poate tocmai de aceea cuceriţi nemărginirea!
[1919]

Table of Contents

Poemele luminii

Table of Contents

Poemele luminii 1